

fofning, bereise Landets Fæstegods i den Hensigt ved Mægling, i Dvereensthemmelse med en dem nærmere af Indenrigsministeriet meddeelt Instrur, at fremkalde mindelig Dvereenkomst i den omhandlede Henseende. Disse Commissioner, der skulle ansees lige med de i Grundlovens 50de Paragraph omtalte, skulle for hvert Gods især optage en Protokol over deres Mæglingsforsøg og den Fremgang, disse have havt, m. v., og navnlig skulle de i bemeldte Protokol indføre Giernes Forlangende og Fæsternes Tilbud, med Hensyn til Kjøbesummerne for Fæstegaardene, samt de af Commissionen fremsatte Mæglingsforslag og de opnaaede Dvereenkomster. Disse Protokoller blive at afflutte ved Udgangen af hvert Aars September Maaned, og derefter at afgive til vedkommende Ministerium, som vil have at forelægge samme, med de Bemærkninger, hvortil det maatte finde sig foranlediget, for den i October Maaned sammentrædende Rigsdag.

§ 12.

Senest for den i Aaret 1859 sammentrædende Rigsdag ville vedkommende Ministerier have at forelægge en almindelig Fremstilling og Beretning om den Fremgang, som Fæstegodssets Overgang til Selveiendom har havt siden nærværende Lovs Udstedelse, samt Forslag om hvorvidt og hvorledes der fra Statens Side maatte være videre at foranstalte til dette vigtige formaals Fremme og endelige Fyldestgørelse.

Hvis disse Endringsforslag skulde blive antagne, vilde Loven komme til at lyde saaledes:

L o v

om

Selveiendoms Fremme.

§ 1.

En Eiendom, der er eller bliver underkastet Bestemmelserne i Rentekammerplakat 7de

Juni (Kongl. Resol. 6te Juni) 1806, skal naar den i 5 Aar har været i Selvei eller i Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, være fritagen for de ifølge det nævnte Lovbud bestaaende Indskrænkninger i Eiendomsretten.

§ 2.

Besidderne af Lehn, Stamhuse og andre Fideicommisser skulle være berettigede til uden særlig Behøvelse at overlade Brugerne eller disses Livsarvinger, Svigerbørn eller vedgjnerede Efterfølger deres Fæstesteder til Selveiendom. Kjøbesummerne blive Fideicommissets Eiendom, og skulle i det Mindste udgjøre $\frac{3}{5}$ af hvert enkelt Steds fulde Værdi som fri Eiendom, hvilken ansættes for hvert enkelt Sted især ved lovlig Taxation, efter Justitsministerens Foranstaltning og paa Statskassens Beføfning. Besidderne kunne fastsætte, at vedkommende Fæster og hans Hustru for deres Levetid kun skulle forrente den Deel af Kjøbesummen, som forbliver staaende i Gaarden ved Erlæggelse af den hidtil svarede Landgilde, eller ved Erlæggelse af en Rente, der er lavere end den almindelige, og skal i saa Fald den Deel af Kjøbesummen, der som Følge heraf bliver rentefri for Fæsterens og hans Hustrues Levetid, kunne indfries, enten med rentebærende Obligation eller contant Betaling efter de for Domainegodset gjældende Bestemmelser, med Nedsættelse i Forhold til Vedkommendes Levemandssynlighed. Til Overdragelsens endelige Gyldighed udfordres Justitsministeriets udtrykkelige Billigelse, og dette Ministerium har, med Hensyn til Kjøbesummens Berigtigelse m. v., at paasee alt Fornødent paa Fideicommissets Vegne.

§ 3.

Paa samme Maade, som ovenanført, skulle de Embedsmænd, til hvis Embeder Bøndergods er henlagt, saa og Bestyrerne af Kirker, Hospitaller, Kloster og andre offentlige Stiftelser — forsaavidt Forholdet for disse Stiftes Vedkommende ikke er ordnet ved særegen Lov — være berettigede til, efter at have erhvervet vedkommende Ministeriums Samtykke, og under sammes Tilsyn, paa Embedets eller Stiftelsens Vegne, at overdrage de der-